

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/133/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314201306
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1314201306.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci navrhovateľa: GENERAL FACTORING, a. s., IČO: 35 838 825, Košická ul. č. 56, Bratislava, zastúpený: HMG LEGAL, s. r. o., IČO: 35 885 459, Štefanovičova ul. č. 12, Bratislava, proti odporkyni: Z. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. ul. č. XXX/X, K., o zaplatenie istiny 1. 905,81 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 09. decembra 2014, č. k. 19C/186/2014-122, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal uložiť odporkyni povinnosť zaplatiť mu istinu 1. 905,81 eur so 17,70 % úrokom z omeškania zo sumy 1. 509,33 eur od 22. 12. 2010 do zaplatenia, s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1. 509,33 eur od 22. 12. 2010 do zaplatenia titulom nezaplatenej postúpenej pohľadávky vzniknutej zo Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 30. 07. 2006. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 365, § 369, § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 52, § 53 ods. 1, § 53 ods. 4 písm. k), § 100 ods. 1, 2, § 101, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, článkom II. bod 1, článkom VIII. bod 12 zák. č. 102/2014 Z. z. a vecne premlčaním nároku navrhovateľa, na ktoré musel prihliadnuť zo zákona, aj bez návrhu odporkyne, keď dospel k záveru, že úver poskytnutý odporkyni na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31. 07. 2006, uzavretej s jeho právnym predchodcom (Slovenská K., a. s.), ktorou bol odporkyni poskytnutý úver vo výške 9. 958,18 eur, pri úrokovej sadzbe 17,70 % ročne a ktorý sa odporkyňa zaviazala splácať 48 mesačnými splátkami vždy k 10. dňu v mesiaci so splatnosťou prvej splátky 10. 08. 2006, pričom konečná splatnosť bola dohodnutá na deň 10. 07. 2010, keď odporkyňa riadne predmetný úver neplatila, nakoľko celkovo zaplatila 15 úhrad v celkovej výške 346,88 eur, t.j. 10. 450,- Sk, a preto dňom 11. 07. 2010 (deň nasledujúci po končenej splatnosti úveru) si mohol navrhovateľ svoje právo voči odporkyni uplatniť prvýkrát a keďže návrh na súd podal dňa 01. 08. 2013 a premlčacia doba uplynula dňom 11. 07. 2013, je jeho nárok premlčaný. Uviedol, že mal z vykonaného dokazovania preukázané, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a navrhovateľom bola na navrhovateľa postúpená pohľadávka voči odporcom (zrejme odporkyni, pozn. odvolacieho súdu) vo výške 1. 905,81 eur zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31. 07. 2006, ktorá je platná s tým, že konečná splatnosť úveru nastala dohodnutým dátumom podľa Zmluvy o splátkovom úvere dňom 10. 07. 2010 a zároveň dospel k záveru, že aj Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 21. 12. 2010 je platná a bola v súlade s § 92 ods. 8 zák. o bankách, nakoľko banka mohla postúpiť svoju pohľadávku voči odporkyni v celej výške, v akej bola v omeškaní od poslednej splátky 10. 08. 2007, teda viac ako 90 dní ku dňu postúpenia. Uviedol,

že bol ex offa povinný prihliadať na premlčanie nároku a ak zistí, že uplatnený nárok je premlčaný, prihliadne na túto skutočnosť aj v prípade, keď by inak bolo potrebné, aby si spotrebiteľ takúto námietku uplatnil a z hľadiska procesnej ekonómie už bližšie neskúma existenciu subjektívneho práva veriteľa s tým, že mu je z rozhodovacej činnosti známa skutočnosť, že judikatúra súdov všetkých stupňov nie je v otázke aplikácie Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka pokiaľ ide o premlčaciu lehotu v spotrebiteľských zmluvách jednotná, avšak má za to, že normy obchodného práva (vrátane všeobecnej úpravy úveru) sú v takomto prípade použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave, ktorá má z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že medzi tromi zákonmi prichádzajúcimi v tomto prípade do úvahy (Občiansky zákonník a Obchodný zákonník) sa primárne použije špeciálny predpis, a ak tento určitú otázku neupravuje, nastupuje po ňom úprava spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle a na jej základe Občiansky zákonník, nakoľko Obchodný zákonník sa môže uplatniť len tam, kde nenarazí na obmedzenia v Občianskom zákonníku a v jeho vykonávacích predpisoch. Uviedol, že takáto úvaha je v súlade s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, keď uznesením zo dňa 19. 06. 2013, sp. zn. I. ÚS 402/2013 - 10 skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku, nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. Poukázal na článok II. bod 1 zák. č. 102 /2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého pri predaji tovaru alebo poskytnutí služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov (účinný od 01. mája 2014), sa zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník dopĺňa v ust. § 52 ods. 2 pripojením vety: "Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva", z dôvodu ktorého aplikoval na posúdenie premlčania nároku ustanovenia Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom odporkyne v konaní, ktorej náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ich riadnym návrhom neuplatnila, resp. v konaní jej ani žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a uložiť odporkyni povinnosť zaplatiť mu sumu 372 eur (12 splátok v období od 02. 08. 2009), 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 372 eur od 11. 07. 2010 (odo dňa po splatnosti poslednej splátky) do zaplatenia alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že podstata nesprávnosti rozhodnutia spočíva v nesprávnom určení predpisu, podľa ktorého bol vzťah medzi účastníkmi konania posúdený, v nesprávnom postupe pri výklade a aplikácii ustanovenia § 5b zákona číslo 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov, v nesprávnom postupe vo vzťahu k premlčaniu a jeho následkom (určenie 3 ročnej namiesto 4 ročnej premlčacej doby). Poukázal na skutočnosť, že predmetná zmluva nevznikla reálnym odovzdaním druhovej veci (peňazí dlžníkovi), ale vznikla už dohodou zmluvných strán o jej obsahu, z ktorého vyplýva platný záväzok jeho právneho predchodcu poskytnúť v prospech dlžníka finančné plnenie formou úveru a zároveň záväzok dlžníka takto poskytnuté plnenie navýšené o úrok splácať v dohodnutých splátkach a preto je nepochybné, že v tomto prípade ide o zmluvu o úvere v zmysle ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá podľa ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka patrí medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka a to bez ohľadu na povahu účastníkov. Uviedol, že v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, t.j. dňa 31. 07. 2006, Občiansky zákonník v ust. § 52 odsek 1 uvádzal, že spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplátne zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa ust. § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na strane druhej spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy s tým, že z Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy by teda izolovaným výkladom nezohľadňujúc iné ustanovenia právnych predpisov bolo možné vyvodiť, že úverová zmluva ako absolútny obchod podľa ust. 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka spotrebiteľskou zmluvou nie je. Poukázal na ust. § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa - spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, bol verejnoprávnym predpisom pojem spotrebiteľská rozšírený tak, že spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka ako aj všetky zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa

uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje s tým, že spotrebiteľský úver nie je jeden zmluvný typ, ale osobitný subtyp zmluvných typov, ktorých kauzou je dočasné poskytnutie finančných prostriedkov spotrebiteľovi za odplatu (pôžička, úver, nájom), na úpravu ktorých sa majú použiť pri kogentnej, či dispozitívnej zákonnej úprave jednotlivých zmluvných typov aj ďalšie kogentné právne normy, ktoré sú vymedzené v Zákone o spotrebiteľských úveroch (lex specialis). Namietol, že tvrdenia o tom, že v prípade, že ide o spotrebiteľskú zmluvu vyplýva výlučná pôsobnosť Občianskeho zákonníka na daný vzťah nemajú žiadnu normatívnu oporu a priečia sa pravidlu lex specialis derogat lex generali, pričom v tomto prípade lex specialis je ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka s tým, že pri aplikácii rozhodných právnych noriem je potrebné vychádzať z hierarchie právnych noriem: ako základný predpis pre riešenie otázok záväzkového práva je potrebné aplikovať v súlade s ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka tretiu časť Obchodného zákonníka (tento záver je rozhodujúci pri posudzovaní premlčania, úrokov z omeškania, uznania záväzku a ďalších inštitútov upravených dvojkofajne v oboch kódexoch a pod.) a poukázal aj na názor A. A. C.H., prezentovaný v článku „N. G.H. E. vydaného v rámci riešenia projektu Justičnej akadémie a APVV. Uviedol, že trvá na potrebe aplikovať na právnu úpravu úverovej zmluvy Obchodný zákonník, ako aj všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa ochrany spotrebiteľa s tým, že premlčanie sa aj v spotrebiteľských zmluvách majúcej formu absolútneho obchodu spravuje výlučne Obchodným zákonníkom a keďže podľa ust. § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky, keď uvedený názor o aplikácii Obchodného zákonníka neodporuje ani rozhodnutiu NS SR sp. zn. 5MCdo/20/2009, ktorý zaujal záver, že pri zmluve o pripojení uzavretej podľa zákona č. 195/200 Z. z., resp. zák. č. 610/2006 Z. z. so spotrebiteľom je premlčacia doba 3 roky, nakoľko tento záver sa týkal zmluvnej podmienky o voľbe práve - Obchodného zákonníka, ktorá bola vyhotovená ako neprijateľná (a teda bola neprijateľná aj dohoda o použití ustanovení o premlčaní obsiahnutých v Obchodnom zákonníku), nešlo teda o obligatórne použitie Obchodného zákonníka ako je tomu v prejednávanej veci. Navrhovateľ vo svojom odvolaní poukázal na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej a Českej republiky, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 32Cdo 3337/2010, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 27. 11. 2012, č. k. 9Co/224/2011 - 128, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 05. 02. 2014, sp. zn. 11Co/456/2012, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 25. 03. 2014, sp. zn. 24Co/417/2012, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 22. 11. 2012, sp. zn. 9Co/162/2012, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 31. 01. 2014, sp. zn. 25Co/297/2013, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. 01. 2014, sp. zn. 14Co/142/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. 02. 2014, sp. zn. 14Co/163/2013 a rozsudok sp. zn. 17Co/170/2013, uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 31. 03. 2014, sp. zn. 8Co/423/2013, a ďalšie. Namietol výklad a aplikáciu ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. s tým, že v zmysle ust. Čl. VIII bod 30 sa za § 29a vkladá § 29b, ktorý vrátane nadpisu znie: "§ 29b, Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 01. mája 2014, - ustanoveniami § 5a ods. 1 písm. b) a ods. 2 až 4 sa spravujú aj právne vzťahy vyniknuté pred 01. májom 2014, vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 01. májom 2014 sa však posudzujú podľa predpisov účinných do 30. apríla 2014" a poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Sž 10/2010 zo dňa 20.10.2010. Uviedol, že nejde o normu procesnoprávnej povahy, nakoľko inštitút premlčania je hmotnoprávny inštitút, čo bolo právnou vedou ako aj súdnou praxou viac krát potvrdené (rozsudok NS ČR, spis. zn. 28 Cdo 2893/2005 zo dňa 27.06.2006), pričom uvedené napokon aj vyplýva z § 5 zákona č. 99/1963 Zb., podľa ktorého súdy majú poučovaciu povinnosť len vo vzťahu k procesným právam a povinnostiam, nie k hmotnoprávnym a ak by opak bol pravdou, tak by doplnené ustanovenie § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré je vo vzťahu k § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka predpisom lex specialis, nemalo význam, pretože súdy by o možnosti a následkoch premlčania mohli účastníkov konania poučovať, z dôvodu ktorého súd pri posudzovaní právnych vzťahov v konaniach začatých pred účinnosťou zákona č. 102/2014 Z. z., nemôže prihliadať na premlčanie nároku navrhovateľa bez toho, aby relevantnú námietku premlčania vzniesol sám odporca. Namietol, že súd prvého stupňa mu správne musel priznať nárok na náhradu trov konania inak, ako mu ich priznal (v tomto prípade nepriznal) a žiadal uložiť odporkyni povinnosť zaplatiť mu náhradu doterajších trov konania pred súdom prvého stupňa spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku a v trovách právneho zastúpenia podľa pomeru úspechu vo veci minimálne podľa tohto odvolania podľa toho, čo bolo požadované pôvodne (1. 905,81 eur a príslušenstvo, ďalej 372 eur a príslušenstvo).

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadrila.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 01. 06. 2014, vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 31. marca 2016 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady, majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým návrh navrhovateľa zamietol.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvého stupňa v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dostatočným dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané navrhovateľom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O

nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie súdom prvého stupňa za správne.

K odvolacej námietke navrhovateľa, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, v zmysle ustálenej súdnej praxe pri tomto odvolacom dôvode podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. musí ísť o skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu a týka sa tých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci a na základe ktorých súd prvého stupňa posúdil vec po právnej stránke. Skutkové zistenie je nesprávne v tom, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ust. § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že súd prvého stupňa vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov, či z obsahu spisu nevyplývali a ani inak nevyšli v priebehu konania najavo, alebo neprihliadol na rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo inak. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov, a teda keď v hodnotení dôkazov alebo skutočností, ktoré vyšli najavo v konaní či vyplývali z prednesov účastníkov, z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, vierohodnosti sa vyskytuje logický rozpor.

V preskúmvanej veci je predmetom konania navrhovateľom uplatňovaný nárok proti odporkyňi na zaplatenie sumy 1. 905,81 eur s príslušenstvom, ako aj náhrady trov konania; titulom nesplnenia záväzku odporkyňou vyplývajúci jej zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31. 07. 2006; nakoľko neuhradila navrhovateľovi dlžnú čiastku svojho nesplateného záväzku (úveru).

V danej veci vychádzajúc zo skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa je nesporné, že právny predchodca navrhovateľa - K.Á. K., a. s., uzatvoril dňa 31. 07. 2006 s odporkyňou Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru odporkyňi v sume 30. 000,- Sk pri úrokovej sadzbe 17,70 % ročne, ktorý sa zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 934,- Sk (počet splátok 48) do 10. 07. 2010; ktorý záväzok odporkyňa právnomu predchodcovi navrhovateľa v lehote splatnosti nesplnila.

Spornou ostala otázka, či predmetná zmluva o splátkovom úvere uzavretá medzi právnom predchodcom navrhovateľa a odporkyňou, je svojou povahou zmluvou spotrebiteľskou, a teda či sa predmetný právny vzťah, ako aj vzťahy z neho vyplývajúce posudzujú podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, resp. zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch alebo príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Spotrebiteľskou zmluvou je zmluva, ktorá sa uzatvára za rovnakých zmluvných podmienok s väčším počtom spotrebiteľov, pričom tieto podmienky sú vopred pripravené dodávateľom a spotrebiteľ nemôže ovplyvniť ich obsah. To znamená, že k zmluvným (obchodným) podmienkam môže spotrebiteľ buď pristúpiť, resp. nepristúpiť a nemá možnosť takéto podmienky zásadným spôsobom modifikovať. Spotrebiteľskou zmluvou je teda akákoľvek súkromnoprávna zmluva s uvedenými znakmi, a to bez ohľadu na to, či je upravená v Občianskom zákonníku, Obchodnom zákonníku alebo v inom osobitnom zákone.

Podľa § 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, je spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme

Podľa § 2 písm. b) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

Podľa § 3 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Odvolaací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvého stupňa, že záväzkový právny vzťah právneho predchodcu navrhovateľa a odporkyne, ktorý vznikol na základe Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 31. 07. 2006 je nevyhnutné posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania spĺňa zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. a), b) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keď danou zmluvou, ako zmluvou spotrebiteľskou sa právny predchodca navrhovateľa ako dodávateľ zaviazal poskytnúť odporkyni ako spotrebiteľovi peňažné prostriedky - úver, ktoré sa odporkyňa ako spotrebiteľ zaviazala vrátiť a zároveň uhradiť celkové náklady spojené s poskytnutím predmetného spotrebiteľského úveru.

Z uvedeného preto vyplýva, že právny predchodca navrhovateľa vystupoval ako veriteľ; t.j. ako osoba, ktorá pri uzavieraní a plnení zmluvy konala v rámci svojej podnikateľskej činnosti; a odporkyňa ako spotrebiteľ; t.j. ako osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti; a úver jej bol poskytnutý na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, bola teda nepodnikajúcou fyzickou osobou, ktorá uzatvorila adhéziu (štandardnú, typovú) zmluvu s vopred vypracovaným predmetom plnenia s tým, že Zmluva o splátkovom úvere má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a že spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú predtlač, pričom všeobecné obchodné podmienky sú priamo prílohou takto uzatváranej zmluvy, a teda odporkyňa ako spotrebiteľ bol slabšou stranou zmluvného vzťahu.

Aplikáciou zásady *lex specialis derogat lex generalis*, t.j. pokiaľ špeciálny predpis obsahuje odlišnú právnu úpravu, má prednosť pred všeobecným zákonom, je špeciálnou právnou úpravou v prejednávanej veci zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce problematiku spotrebiteľského práva, ktorá má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je v tomto prípade Obchodný zákonník, a preto je nevyhnutné; tak, ako to správne konštatoval i súd prvého stupňa; posudzovať predmetný právny vzťah medzi účastníkmi podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keď medzi účastníkmi konania bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 2 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; a teda aj otázka premlčania nároku navrhovateľa sa posudzuje podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Premlčaním sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Premlčanie je uplynutie času, ustanovené v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo bývalo vykonané, v dôsledku čoho odporca môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Použitie tejto námietky má za následok zánik nárok súdnej vymáhateľnosti nároku, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch, a to prípadne aj za cenu straty vynútiteľnosti práva. Občiansky zákonník stojí na princípe premlčania so všeobecnou trojročnou premlčacou dobou, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Všeobecná trojročná premlčacia doba upravená v § 101 Občianskeho zákonníka začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. V prípade, ak splnenie dlhu je viazané na presne stanovenú dobu, uplynutím ktorej sa dlh stane splatným, tak so splatnosťou dlhu je spojený i začiatok plynutia premlčacej doby. Súdna prax zaujala právny názor, že ak čas splnenia dlhu nebol účastníkmi dohodnutý, ani inak stanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka povinný splniť dlh prvý deň po tom, čo ho na plnenie veriteľ požiadal; veriteľ mohol svoje právo vykonať vtedy, keď mohol požiadať o plnenie, teda hneď ako dlh vznikol, takže začiatok plynutia premlčacej doby tu nastáva deň nasledujúci po vzniku právneho vzťahu zo zmluvy, pri ktorej nebola dohodnutá splatnosť.

Podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Pre posúdenie, či ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z., účinné od 01. 05. 2014, je možné aplikovať aj na konania začaté na súde pred jeho účinnosťou, je rozhodujúce, či konkrétne ustanovenie má (aj) procesný charakter. Hoci samotné premlčanie má nepochybne i hmotnoprávny charakter, procesná povaha citovaného ustanovenia § 5b vyplýva z jeho samotného znenia. Na jeho základe sa súdu (ktorý je možné považovať za orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľských zmlúv) ukladá povinnosť v súdnom konaní z úradnej povinnosti prihliadať na premlčanie v spotrebiteľských veciach, aj keď sa ho spotrebiteľ nedovoľá, teda ide o konkrétny procesný postup súdu v konaní, čo nasvedčuje procesnoprávnemu charakteru ustanovenia. Keďže ide o procesné ustanovenie, v prípade absencie prechodného ustanovenia platí, že súd postupuje podľa právneho stavu účinného v čase rozhodovania súdu. Časová pôsobnosť noriem civilného procesného práva je vybudovaná na zásade, že procesné normy nadobúdajú túto pôsobnosť dňom svojej účinnosti. Problematiku začatých a neskončených konaní, ako aj účinky vykonaných procesných úkonov riešia prechodné ustanovenia. Platí základné pravidlo, podľa ktorého ak zákon neustanoví inak, platí nový zákon aj v konaniach, ktoré boli začaté pred jeho účinnosťou. Právne účinky už urobených procesných úkonov zostávajú zachované (Mazák J. Základy občianskeho procesného práva. 2. vydanie. Bratislava: IURA EDITION, 2004, s. 24) a preto, ak v čase rozhodovania súdu vo veci je účinné ustanovenie § 5b citovaného zákona, súd je povinný ho aplikovať, i keď sa súdne konanie začalo skôr, t. j. pred účinnosťou zákona.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že samotná povaha inštitútu premlčania nie je výslovne hmotnoprávna. Aj Občiansky zákonník v ust. § 100 ods. 1 stanovuje, že „na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka“. Ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa je tak lex specialis k citovanému ustanoveniu Občianskeho zákonníka, ktoré je však samo i procesným ustanovením, nakoľko normuje o procesných vzťahoch (procesnej činnosti súdu), keďže stanovuje súdu podmienenú povinnosť prihliadať na skutočnosti, ktoré nastali v konaní - porovnaj poslednú vetu ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka: „Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.“ Dikcia ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka a dikcia ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa sú komplementárnymi pravidlami vo vzťahu lex generalis (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a lex specialis (§ 5b zákona o ochrane spotrebiteľa), lebo dikcia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa jednoznačne dopĺňa pravidlo ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka v tom zmysle, že pokiaľ nepôjde o nároky vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv, na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka uplatnenú v konaní pred súdom. A naopak, pokiaľ pôjde o nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, na premlčanie (správnejšie na márne uplynutie premlčacej doby) súd prihliadne i bez návrhu dlžníka.

Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že právny predchodca navrhovateľa a odporkyňa uzatvorili dňa 31. 07. 2006 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol odporkyňi poskytnutý úver vo výške 30. 000,- Sk (995,81 eur), t. j. uzavretú zmluvu je potrebné podriaďiť pod režim ustanovení zákona č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa platného v čase uzavretia úverovej zmluvy (§ 23a ods. 1, 2), v zmysle ktorého sú spotrebiteľskými zmluvami zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom

neovplyvní. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy, premlčuje sa nárok na peňažné plnenie (z uvedeného zmluvného vzťahu) v 3 ročnej premlčacej dobe v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka, z dôvodu ktorého súd prvého stupňa pri skúmaní otázky premlčania aplikoval občianskoprávnu úpravu ohľadom dĺžky premlčacej doby, ktorá je priaznivejšia pre odporkyňu ako spotrebiteľa, pričom odvolací súd považuje za nutné uviesť, že na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že samotný zmluvný vzťah založený medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou je tzv. absolútnym obchodno-závazkovým vzťahom, ktorý sa inak riadi režimom Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným zmluvným typom, ale ide o osobitný druh zmluvy, ktorý môže byť prítomný tak v občianskoprávných ako aj v obchodnoprávných vzťahoch. Nemožno opomenúť ani ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa a preto ani uzavretie absolútneho obchodno-závazkového vzťahu, ktorý je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, sa nemôže odchýliť od občianskoprávnej úpravy v otázke premlčania, ktorá je na prospech odporcu ako spotrebiteľa, na rozdiel od právnej úpravy premlčania v Obchodnom zákonníku. Spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie, preto je v legitímnom očakávaní použitia pre neho priaznivejšej právnej úpravy.

Aplikáciu občianskoprávnej úpravy v otázke premlčania v spotrebiteľských zmluvách potvrdila rozhodovacia prax súdov (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 01. 2011, sp. zn. 5 MCdo/20/2009, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23. 11. 2011, sp. zn. 17Co/167/2011, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11. 06. 2013, sp. zn. 6Co/218/2012, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/26/2012 a 6Co/81/2012, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. 06. 2013, sp. zn. I ÚS 402/2013).

Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení pod sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19. júna 2013 skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. Ústavný súd konštatoval, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu a svoj rozsudok náležite odôvodnil, keď po zhrnutí dôvodov rozhodnutia okresného súdu a dôvodov odvolania sťažovateľa okrem iného uviedol: „Niet žiadneho dôvodu, aby na predmetnú právnu vec spotrebiteľskej povahy nemala dopadať právna ochrana vyplývajúca z ust. § 54 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd považuje spotrebiteľské zmluvy vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom (B2C, biznismen to consumer) a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy za typické občianskoprávne vzťahy. Žalobca v odvolaní poukazuje na ustanovenie § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka, z ktorého odvodzuje použitie ustanovení o premlčaní nie podľa občianskeho práva ale podľa obchodného práva. Odvolací súd nijako nepopiera argumenty, že úver je absolútnym obchodom a že na úver dopadá tretia časť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy. Predmetná vec je však o spotrebiteľskej zmluve, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou (zákon č. 634/1992 Z. z. a ustanoveniami Občianskeho zákonníka). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Teda ide o typicky občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekvencovanejšie občianskoprávne vzťahy. Je náležité a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnú úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo (porov. rozsudok NS SR vo veci 5MCdo 20/09, rozsudok OS Banská Bystrica vo veci 61 Cb 221/09). S účinnosťou zákona č. 150/2004 Z. z. (1. 1. 2004) došlo k zásadnej zmene spotrebiteľského práva. Nevýhodnejšie zmluvné klauzuly oproti zneniu Občianskeho zákonníka sa dostali do rozporu s novým ustanovením § 54 ods. 1 „spotrebiteľovi sa ani inak nesmie zhoršiť jeho postavenie“. Použitie nevýhodnejšieho podnikateľského práva a nie občianskeho práva na spotrebiteľský právny vzťah, vrátane premlčania, predstavuje takéto zhoršenie postavenia spotrebiteľa.

Dualistický systém záväzkového práva na Slovensku je určitá anomália medzi právnymi poriadkami (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy, dvojaká právna úprava zmluvných pokút a pod). Aplikáčna prax síce ukazuje, že aj takýto stav môže dlhodobo fungovať (od 01. 01. 1992), avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na plynutie času a jeho dôsledky,

vrátane premlčania v typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi biznismenmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre spotrebiteľov výhodnejšia. (rozhodnutie NS SR, sp. zn. 5MCdo 20/09, rozsudok KS v Prešove vo veci 6Co 26/12).

Odvolačný súd sa nestotožnil s právnym názorom navrhovateľa, že vzťahy, ktoré vznikajú pri zabezpečení záväzkov z úverovej zmluvy, sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka, nakoľko postavenie spotrebiteľa nie je prípustné zhoršiť oproti právnej úprave v Občianskom zákonníku a vrátane zabezpečenia úveru, ktorý odvolací súd nespochybňuje, že je absolútnym obchodom. V rámci kolízie dvoch noriem na ten istý inštitút sa však použije občianskoprávna úprava a zároveň odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že novela Občianskeho zákonníka realizovaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne normatívne stanovila (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z autentického výkladu zákonodarcu vyplýva, že Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne, aj keby sa na právny režim mala použiť právna úprava Obchodného zákonníka a napriek tomu, že účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 01. apríl 2015, predmetné ustanovenie poníma výkladový status a jeho cieľom je iba *expressis verbis* vyjadriť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov vyplýva, že súd prvého stupňa rozhodol napadnutým rozsudkom vecne správne, keď návrh navrhovateľa pre premlčanie jeho nároku zamietol a preto odvolací súd tento rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p., v odvolacom konaní úspešnej odporkyni ich náhradu nepriznal, nakoľko jej žiadne nevznikli a náhradu trov odvolacieho konania si ani neuplatnila (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.